

M t câu chuy n tình c m M Con r t c m đ ng và cũng b t g p th ng cho m i ng i chúng ta
bu i hoàng hôn.

Gió M Côi...

L n đ u tiên c m t p th và th y hàng ch "Ví mà tôi đ i th i gian đ c. Đ i c thiên thu ti ng
m c i" c a ông Tr n Trung Đ o, tôi nh th m: Chà! cái ông này đúng là nhà th , văn ch ng
bóng b y. Đ ng ý thì ai không thích đ c nhìn th y m c i? Tôi cũng v y. Nh ng làm gì mà
ph i đ i c thiên thu c ch . M đó khi nào vui thì m c i, khi nào gi n m la ráng ch u. Vì c
gì mà ông ph i đem c thiên thu đ đ i l y ti ng m c i?

Nh ng đó là hai m i năm v tr c. M tôi v n còn tr và kho l m. Vài ngày m t l n m xách
gi đi b ra ch . V a đi và v kho ng m t ti ng, nh không. Đ ăn m n u đ s n trong t l nh.
Cháu n i cháu ngo i g i cho m trông, chi u đón v th nh th ang l i thêm cái cà mèn đ ng
th c ăn...

V y đó, ch em chúng tôi đón nh n tình th ng c a m , m c nhiên nh chim s bay, và cá s
l i. Khi vui m c i, khi bu n thì... thôi.

Nh ng r i năm tháng qua. Chim bay có lúc m i cánh, cá l i s có ngày v ng câu. Và m tôi r i
cũng có lúc v ng ti ng c i.

Tôi l i nh t i l i th năm nào c a ông Tr n Trung Đ o. Bây gi n u đ c, tôi xin góp thêm v i
ông r ng: n u b ng nhiên đ c ba đ u c, đ u tr c tiên xin nghe ti ng m c i.

B i vì m đã v ng ti ng c i t lâu l m r i. M tôi b nh n m trên gi ng c m y tháng nay, im
l ng và m i m t. M i ngày m ch nói chút ít khi nào c m th y thi t kho và nh l i m t câu
chuy n cũ nào đó, m s k cho b t c đ a con nào đang b bên c nh. M nói mà đôi m t xa

Gió M Côi

Tác Giả: NT Nguy&#n Kim Phông s&#u t&#m
Thứ Bảy, 19 Tháng 5 Năm 2012 06:48

xßnh đang tr&# v&# s&#ng l&#i v&#i qu&#ng đ&#i xa x&#a nào đ&#. T&#i th&#ng ng&#i nghe m&# k&# và c&#m th&#y r&#ng m&# nh&# cái máy chi&#u phim cũ, nh&# cái gì, t&#i đ&#u, thì phát ra cái đ&#, đ&# r&#i l&#i quên ngay...

M&# nói thì có, nh&#ng c&#i thì không. Hình nh&# b&#nh t&#t và già y&#u đã làm tan bi&#n t&#t c&# sinh khí và ni&#m vui nào c&#a m&# đ&# đ&# t&#o m&#t n&# c&#i.

V&#y mà m&#t l&#n vô tình tôi đã làm đ&#c cho m&# c&#i.

Trong m&#y ch&#em, tôi là th&#ng ch&#u gi&#n m&#t với m&# nhi&#u nh&#t. Tuy trên tôi có m&#y bà ch&#, nh&#ng tôi hay &# mình là con trai tr&#ng đ&#c m&# c&#ng và ...n&#, nên tôi hay nói gi&#n ba tr&#n v&#i m&# cho m&# vui. M&# tôi b&#nh y&#u n&#m đ&#o thôi ch&# v&#n đ&# ti&#n b&#c v&#n r&#t sáng su&#t. Trong nhà, tôi là ng&#i có nhi&#m v&# qu&#n lý tài s&#n "n&#i" c&#a m&# trong nhà bank. M&#i tháng cái check ti&#n già đ&#c chia ra : ti&#n nào cúng chùa, ti&#n giúp tr&# m&# côi, ng&#i già neo đ&#n &# VN...m&# đ&#u nh&# h&#t. M&#t l&#n, tôi m&#i ra nhà bank l&#y ti&#n v&# cho m&#, th&#y m&# có v&# kho&#, tôi l&#i gi&#n

- M&# giàu quá à. Con thì đ&#o này nghèo l&#m. M&# cho con m&#t trăm s&#i ch&#i.

M&# h&#i

- Ch&# ti&#n mi đi làm b&# mô mà ph&#i xin?

Tôi nói

- Ti&#n đi làm v&# nó gi&# h&#t m&# &#i.

-R&#a à? B&# "h&#n" không cho mi đ&#ng mô đ&# tiêu à?

-Không! "h&#n" gi&# h&# t tr&#n

Tôi nói gi&#ng ch&#c ch&#n.

Tôi th&#y m&# nhìn th&#ng con v&#i ánh m&#t th&#ng c&#m, r&#i sau đó m&# b&#ng tr&# gi&#ng b&#c b&#i

-Xí , cái đ&# s&# v&# .

Lâu l&#m r&#i tôi m&#i th&#y m&# kho&# và có h&#ng nói chuy&#n lâu nh&# v&#y nên cũng vui lây

-M&# i, con mà không s&# v&# m&#i là l&# đó. M&# coi, giọng h&# nhà mình t&# trên xu&#ng đ&#i có ai mà không s&# v&# ?

Tôi th&#y m&# suy nghĩ. Dĩ nhiên r&#i, vì nh&#ng l&#i tôi m&#i nói cũng không xa s&# th&#c là m&#y. Đ&#c m&#t chút, m&#t m&# sáng lên nói

- Có. Có đ&# á không s&# v&# .

- Ai? Tôi ng&#c nhiên

- Th&#ng L&#c. Th&#ng L&#c h&#n không s&# v&# .

“Hahaha!” Tôi ôm b&#ng b&#t c&#i nghiêng ng&#a. C&#i thi&#t. Tr&#i i th&#ng em tôi m&#c này nó ph&#i là... s&# ph&# c&#a tôi l&#n. V&#y mà t&#i đây nói chuy&#n v&#i m&# làm sao mà m&# tôi tin nó là m&#t cây

xanh r&#n không h&# s&# v&# thì qu&# là siêu đ&#ng.

Không bi&#t vì th&#y tôi c&#i say s&#a quá, hay là m&# m&#i ch&#t nh&#n ra th&#ng con kia c&#a m&# cũng thu&#c lo&#i th&# thi&#t gi&#ng th&#ng anh nó. Tôi th&#y m&# há mi&#ng to mu&#n c&#i theo tôi mà không th&# phát ra ti&#ng. Nh&#ng ánh m&#t c&#a m&# đã nói lên t&#t c&#. M&# nhìn tôi, ánh m&#t r&#c ni&#m vui t&#i. Đã lâu r&#i anh em tôi ch&#a th&#y đ&#c ánh m&#t này.

Em tôi đang ng&#i g&#n đó cũng la lên

- A m&# c&#i. M&# c&#i đó.

Tôi ph&#i quay đi, b&#i vì b&#ng nhiên tôi mu&#n khóc.

N&#u m&#t l&#n trong đ&#i tôi đ&#c m&#ng đ&#n phát khóc thì đó là giây phút này đây.

M&# đã y&#u l&#m r&#i. Nh&#ng vi&#c v&# sinh tiêu hóa ph&#i dùng t&# cho m&#, và ph&#i thay luôn luôn vì m&# r&#t s&#ch s&#. Nh&#ng vi&#c này tôi không ph&#i lo vì m&# có đ&#n 6 cô con gái. Tuy ai cũng công vi&#c sinh nhai, ch&#ng con b&#n b&#u, nh&#ng đã chia gi&# tức tr&#c, khi nào cũng có m&#t đ&#a bên c&#nh đ&# lo cho m&#.

M&#t ngày kia tôi đi làm v&# s&#m ghé qua nhà g&#p lúc em gái tôi đang loay hoay thay t&# cho m&#. Thông th&#ng thì ch&# c&#n m&# h&#p tác t&# mình nghiêng bên này m&#t chút, co cái chân m&#t chút...thì m&#t ng&#i cũng có th&# làm đ&#c. Hôm đó m&# b&#ng y&#u quá không th&# t&# mình làm nh&#ng đ&#ng tác trên khi&#n cho em tôi xoay t&#i xoay lui mãi v&#n không thay đ&#c. Th&#y tôi t&#i nó m&#ng r&# kêu tôi vào ph&#.

M&# tuy y&#u nh&#ng đ&#u óc v&#n t&#nh táo. Th&#y tôi vào m&# l&#c đ&#u không ch&#u đòi đ&#i tôi ra. M&# quen có con gái làm v&# sinh cho m&#, bây gi&# có th&#ng con, m&# không quen. Anh em tôi ph&#i nói m&#t h&#i, may m&# v&#n ghét đ&# d&#y nên cu&#i cùng cũng ch&#u cho tôi ph&# v&#i em tôi.

Đúng ra em tôi ch&#mu&#n tôi ph&# đ&# m&# nghiêng qua nghiêng l&#i chút xíu cho nó làm vi&#c đ&#
dàng v&#y thôi, nh&#ng tôi nói nó đ&#i cho tôi t&# tay thay t&# cho m&#. Còn nó ch&# đ&# ph&#. B&#ng
nhiên tôi mu&#n t&# tay mình thay t&# cho m&#. Đây có th&# là c&# h&#i cu&#i cùng tôi làm đ&#c vi&#c này.
Tôi c&#n rằng ráng không đ&# cho n&#c m&#t trào ra. Tôi mu&#n nói v&#i m&# tôi lúc đó r&#ng: m&# i,
ngày x&#a m&# thay cho con bi&#t bao nhiêu cái t&#, đ&# cho đ&#n hôm nay, khi mà tháng ngày còn l&#i
c&#a m&# có l&# không còn đ&#c bao nhiêu n&#a, và khi mà trên đ&#u con tóc cũng đã mu&#i tiêu hai
màu m&#i thay l&#i cho m&# đ&#c m&#t cái t&#. Ng&#i ta nói cha m&# nuôi con bi&#n h&# lai láng, con
nuôi cha m&# tính tháng tính ngày. Tôi không c&#n tính cũng bi&#t r&#ng c&# đ&#i tôi ch&# đ&#c m&#t l&#n
này thay cho m&# tôi đ&#c m&#t cái t&#.

M&#t hôm...

Có gió M Côi

Th&#i cho m&# r&#ng

Tôi thành m&# côi.

Vài tu&#n sau ngày chôn c&#t m&# xong, em tôi đ&#n l&#i căn phòng c&#a m&#. Nó v&#a đ&#n v&#a s&#t sùi.
Tôi bi&#t m&# có nhi&#u đ&# l&#m, nh&#ng không ng&# m&# có nhi&#u qu&#n áo và ví xách nh&# v&#y. M&#y
cô con gái c&#a m&# m&#i l&#n đi shopping s&#m s&#a cho mình hay cho con, th&#y cái gì hay- hay,
ti&#n tay mua v&# cho m&#, dù bi&#t r&#ng m&# ch&# đ&# đó có xài bao gi&# đâu. M&#y cô bi&#t v&#y mà
...v&#n mua. M&#t hai cô thì ch&#a ch&#c đã nhi&#u, nh&#ng đ&#n sáu cô cùng s&#m bao nhiêu năm nay
thì c&# m&#t cái closet phòng m&# ch&#t c&#ng nh&#ng qu&#n áo, giày dép, xách tay,...là cái ch&#c. R&#t
nhi&#u món còn nguyên trong gói. Nhi&#u cái áo thi&#t đ&#p mà tôi bi&#t m&# ch&#a bao gi&# m&#c, hay
nh&#ng đôi giày còn nguyên trong h&#p ch&#a c&#t giấy.

Gom lại khoảng 6, 7 gói quần áo cũ của mẹ, cũ quần áo cũ, tôi bỏ vào thùng Recycle quần áo của city. City đem những cái thùng lớn gồm quần áo cũ lại. Họ sẽ chuyển lại và cho vào kho recycle để tái tạo thành sản phẩm khác. Tôi nhận được từ những thùng recycle này, city ghi rõ là sẽ được dùng trong những phúc lợi của thành phố như giúp đỡ ăn cho những người homeless vô gia cư chuyển đến.

Cầm cái áo cũ của mẹ từ khi bỏ vào trong thùng. Cái mùi hăng hăng quen thuộc của mẹ thấm vào mũi làm tôi muốn khóc ngay trước mặt. Cái mùi dầu Gió, dầu Cù Là này là biểu tượng của mẹ những tháng ngày nằm trên giường bệnh. Tôi cầm cái áo trên tay, tôi đâu cần phải không bỏ vào vì có những cái áo quen thuộc mà vẫn hay lắm. Tôi cầm chiếc áo, ngửi mùi dầu quen thuộc mà có cảm giác như mẹ tôi đang ở đâu đây. Như mẹ đang ở trong cái áo ...tôi nên nào quăng vào trong cái thùng này?

Mười năm trước đây sau khi ba tôi mất, tôi vào bệnh viện nhận quần áo và một số đồ tùy thân của ba tôi một ngày như bình thường. Tôi nhớ đã ngửi im ồm quần áo cũ cùng của ba tôi trong lòng và cũng ngửi thấy cái mùi này. Cái mùi của người bệnh, mùi dầu, mùi thuốc... và tôi biết đó là họ. Ba đã ra đi vĩnh viễn.

Cái cảm giác của sự chia ly sinh tử đó hôm nay lại trở về với tôi. Không nên nhớ nữa. Ngày đó tôi mất ba những vẫn còn mẹ. Bây giờ thì mất cả mẹ, đâu còn ai. Tôi cầm cái áo bỏ vào trong thùng như một lời vĩnh biệt, bởi vì tôi sẽ không bao giờ còn nhìn thấy nó nữa.

Tôi đã bỏ quần áo cũ của mẹ vào thùng Recycle. Còn lại cái cuống cùng. Tôi cầm cái áo dài rồi đi, và quen thuộc. Tôi biết chắc chắn tôi rất thích và từng mặc cái áo dài này nhiều lần trong những dịp quan trọng. Không biết chừng nào đã từng mặc trong một vài lễ cưới hay hội nào đó của con cái.

Tay kia của tôi đã giơ lên những bóng người ngóng nhìn. Hay là mình giơ lại cái áo này của mẹ làm kỷ niệm? Có nên không? Tôi tự mình suy nghĩ một hồi, rồi không hiểu sao quyết định bỏ nó vào bên trong.

Quay xe đi, tôi ngỡ như đâu nhìn lại cái thùng recycle và chợt nghe lòng quần đau. Tôi chợt biết lại

Gió M Côi

Tác Giả: NT Nguy&n Kim Ph&ng s&u t&m
Thứ Bảy, 19 Tháng 5 Năm 2012 06:48

đó nh&ng qu&n áo cũ c&a m& thôi, mà sao có c&m t&&ng nh& đang lái xe đi đ& l&i m& tôi trong đó.

Chi&u Ch& Nh&t. N&ng đã t&t h&t r&i. Đèn đ&&ng ngoài kia b&t đ&u lên. C& khu đ&t tr&ng tr&i ch& có cái thùng recycle này n&m tr& tr&i. Tôi cho xe ch&y quanh cái thùng m&t vòng đ& chào m&. R&i m&t vòng n&a, m&t vòng n&a... không bi&t là m&y vòng . Tôi không mu&n v&. Không n& v&. Tôi không b& đ&&c ý t&&ng m& tôi đang & trong đó.

Đ&n khi có m&t chiếc xe khác đang đ& đ&n. Tôi cu&i cùng đành ph&i cho xe đi.

M& &i !

ThaiNC